

Minun Someroni

Olen lähtenyt elämäni taipaleelle eteläpohjanmaalta, Kauhajoelta. Elettiin vuotta 1969, ja kauppakoulu kun päättyi niin, läksin alan töihin mä Helsinkiin. Koulun päätös oli lauantaina, ja maanantaina aloitin Helsingin osuuskaupassa eli Hokissa työelämään harjoittelun. Someroon olin tähän mennessä tutustunut lähinnä kartan välityksellä. Somero tuli elämäni kartalle lähinnä seuraamalla Pentti Nikulan seiväs- uran kehitystä ja kuuntelemalla Unto Monosen tangoja radiosta, ja soitin niitä myös linja-autoaseman jukepoksista lähtiessäni juoksukilpailuihin eri puolille maakuntaa. Konkreettisemmin sain tutustua Someroon, kun hain tanssiin heinäkuisena lauantai-iltana kulttuuritalolla, eli kultsalla, uusi-hirveläläistä neitokaista. Tämä tanssiin haku johti ajan myötä siihen, että olemme nyt olleet naimisissa 46 vuotta.

Anoppilaan tulimme Helsingistä yleensä linja-autolla Someron linja-autoasemalle. Suoritin hokissa työn ohessa kouluttaumista, esim osastonhoidollinen valmennus jne. Niinpä sain jo 1972 myymälänhoitajan tehtävät. Sitten keväällä 1973 luin yhteishyvälehdessä, että Someron osuuskaupan Pitkäjärven myymälään haetaan kauppiasta. Niinpä soitin silloiselle toimitusjohtaja Ismo Saarelalle ja sovimme tulevamme myymälää katsomaan ja katsastamaan. Se oli sitten kaunis toukokuunpäivä, kun tulimme. Muistan elävästi, kun tulimme Somerniemen suunnasta, ennen Salotien risteystä, etuoikealla kauniin luonnon ja järvimaiseman, ja onhan se sitä vieläkin. Pitkäjärvellä myymälä tuli tarkistettua, ja asiat sovittua, niinpä sovimme siinä paikassa tulevamme sinne asumaan ja kauppa hoitamaan. Tämä kyseinen toukokuun 20:s päivä on jäänyt toisestakin asiasta ikuisesti mieleeni, sillä kun saavuimme takaisin Helsinkiin ja laitoin teeveen iltautiset auki, sieltä tuli uutinen, että 1972 ratamoottoripyöräilyn maailmanmestari, Jarno Saarinen, oli menehtynyt Italian Monzassa rataonnettomuudessa. Mutta aika kului, ja muutto Somerolle tuli, ja heinäkuun alussa aloitimme työt myymälässä. Ja näin kivihelsinki jäi kauas kauas taa.

Sitten alkoi kiireiset kaupankäyntivuodet. Ensi huumen jälkeen menin Someron autokouluun, koska auto oli kuitenkin välttämätön maaseudulla kun oltiin. Myymälässä järjestin monenlaisia myynnineristämistempauksia ja maistiais ym. Näin kaupankäynti vilkastui ja tulosta alkoi syntyä. Valtakunnallisesti myymälämme palkittiin menestyvä myymälä -kilpailussa 1978 vuonna kunniataululla. Kiitos tästä kuului ostaville kyläläisille, jotka olivat iloista ja huumorintajuista väkeä.

1976 vuonna pääsin mukaan vuoden kestäväan lihamestarikoulutukseen, joka pääosin suoritettiin etäopiskeluna ja välillä viikko Jollas opistossa Helsingissä. Mutta aika kului ja 1979 osuuskaupan johtajan vaihtumisen, ja siitä johtuvien vaikutusten johdosta, tuli muutoksen aika, motivaatio koki kolausta. Niinpä lähdimme Halikkoon K-kauppiaksi, omaa kauppa pidimme viisi vuotta. Alkuvuodesta 1983 luin Somerolehdestä, joka tuli myös sinne tilattuna, että Somero Seura hakee someroaiheisia laulutekstejä. Minun runosuoni puhkesi siltä istumalta, ja tein sanoituksen, jonka nimeksi laitoin ”Someroa sanoin ja sävelin”. Sitten lähetin sen SomeroSeuraan, josta musiikinopettaja Arja

Loimuvuori sen pongasi ja sävelsi. Kuinka ollakkaan tämä kyseinen teos voitti laulelmasarjan, ja palkintojakotilaisuus oli kesällä 1983 pitäjöpäivillä, jotka järjestettiin museolla. Siihen aikaan oli paljon esillä asia, että kuuluuko Somero Hämeeseen vai Varsinais-suomeen, ja tätä aihetta myös sanoitukseni sivusi. Halikossa asuimme ja työssä kävimme 1979-2001 välisen ajan. Nimittäin vuonna 2000 aloimme rakentaa Someron Museotielle paritaloa, eli niikuin Irvin laulaa ”sinne veri vetää uudestaan”. Muutimme takaisin Somerolle heinäkuussa 2001. Olin tyytyväinen, että sain rakentaa ns. marka-aikana, sen jälkeenhän tuli eurot. Somerolta kävimme sitten vielä Salossa töissä, ennen eläkkeelle siirtymistä 2013. Työkaverini ihmettelivät kun aloin Somerolle rakentamaan, sanoin syyksi, että olen noin 90 metriä lähempänä taivasta merenpinnasta mitattuna. Kyllä tuo aika kuluu nopeaan, kun tuntuu, että olisi justinsa rakentanut, ja nyt siitä onkin jo 15 vuotta. Olen aina ollut ylpeä, ettei Somero lähtenyt aikoinaan SuurSalon hankkeeseen mukaan, vaan säilyimme itsenäisenä Somerona. Nythän SuurSalon loistokkuus on muisto vain ja kuntalaisille on tarjolla niukkuuden jakoa.

Nyt on siis menossa niin sanotut kiireiset eläkevuodet ja toimintaa ja tekemistä on riittänyt. Parhaillaan on projektina vaimonpuolen suvun sukujuhlien järjestäminen tulevana kesänä Somerolla. Juhlat aloitamme museolla lipunnostolla ja lippulaululla ja parilla muulla isänmaallisella laululla. Kaikki tämä harras juhlavuus, siksi kun Suomi 100, Somero 150, Baddingin syntymästä 70 vuotta ja tietenkin suvun kunniaksi. Tässä olen peilannut elämäni joitain muistoja ja tarinoita, joissa Somerolla on oma sijansa ja varmaan tulee aina olemaan tulevaisuudessakin. Näin elämä jatkuu Somerolla, on arkea ja etenkin tänä vuonna runsaasti myös juhlaa. Toiminta on täällä vireätä ja tapahtumarikasta ja tarjolla on varmasti jokaiselle jotakin. Eli eteenpäin elävän mieli, ja Tapsan sanoin ”en päivääkään vaihtaisi pois”.

Reijo Hakamaa